

عنوان مقاله:

نقد و بررسی مولفه های مدیریت فقهی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های اعتقادی کلامی، دوره 11، شماره 4 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

علی فکور - دانشگاه آزاد اسلامی، قم

علی شیرخانی - دانشگاه آزاد اسلامی، قم

محمد ترابی - دانشگاه آزاد اسلامی، قم

خلاصه مقاله:

با پیروزی انقلاب اسلامی ایران و حاکمیت ولایت فقیه و ورود فقه جعفری به عرصه مدیریت کشور، رویکرد ها، تعاریف و جهت گیری های متنوعی درباره مدیریت فقهی ارائه شده است. دکتر سروش یکی از منتقدین معروف این عرصه می باشد. یکی از نقدهای اساسی ایشان به مدیریت فقهی، تناقض و عدم امکان چنین مدیریتی است. ایشان با بیان اینکه کار فقه فقط بیان احکام رفع خصومت است نه برنامه ریزی، تدبیر جامعه را به علم می سپارد و مدیریت فقهی را در تقابل با مدیریت علمی معرفی می کند. تحقیق پیش رو قصد دارد با روش عقلی و فلسفی به تبیین و نقد نظر ایشان بپردازد و در کشف معنای عمیق و درست مدیریت فقهی و صیانت از آن در برابر شبهات قدم بر می دارد. نتیجه به دست آمده از تحقیق بیانگر این است که بر خلاف پندار دکتر سروش، ادیان به طور اعم و اسلام به طور اخص از برنامه ریزی و مدیریت بیگانه نیستند بلکه شریعت الهی در بطن خود مدیریت لازم، برای اداره کشور را دارا است و قواعد کلی برای تطبیق بر جزئیات در تمام اعصار را دربر دارد و مدیریت فقهی به معنی نفی مدیریت علمی نیست بلکه به معنی سنجش قواعد علوم با ارزش های دینی و احکام الهی (فقه اکبر) می باشد زیرا فقه به معنای احکام فردی، فقه اصغر است و فقه به معنای اعم، فراتر از این و اعم از باورها، ارزش ها، مشروعیت و مناسک در تمام ابعاد فردی و اجتماعی است.

کلمات کلیدی:

عبدالکریم سروش، فقه، مدیریت، مدیریت فقهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1880714>

